

Ei bine, culpa autorilor, autorul memoriilor se numește Petru Talpeș și nu Nicolae Talpeș. Intrat în magistratură în funcții înalte, dar ca căpitan în rezervă este mobilizat în construcția de drumuri și probabil alte lucrări edilitare la o unitate din Râmnicu Sărat. Ajunge astfel la Odessa în 1941, acolo vede urmele cumplitei bătălii de la Dalnik, unde au murit mii de ostași români. Batalionul se ocupa cu paza și repararea drumurilor, cu sediul chiar la Odessa.

<Batalionul nostru se ocupa cu paza și repararea drumurilor, având sediul la Odessa, un oraș mare și frumos, cu port la mare. Subteranele orașului, adevărate labirinte, erau locuite de către partizani bolșevici, care aveau intrări și ieșiri știute numai de ei, dar în urma drasticelor represalii date de nemți, aceștia s-au potolit, iar ostașii români simpatizati chiar de populația înfometată, pe care o ajutau>. În 1942, mobilizatul Petru Talpeș este demobilizat.

Autorul spune că represaliile au fost conduse de nemți, care erau mai pregătiți în lupta cu lunetiștii și partizanii, ceea ce i-a potolit cumva, iar că batalionul de români a construit drumuri. Cartea se poate găsi și pe subversivul site literaturasidepentie.ro, unde o simpatizantă din Israel scrie cuvinte elogioase despre un fost deținut politic, scriitor totodată. Fost profesor al Dânsei.

Evident însă au fost represalii românești, despre care citim în cartea domnului Constantin-Gherman Pânteă. „Între mit și realitate”, Editura Biblioteca Bucureștilor, 2010, datorită aruncării în aer a Comandamentului Militar Român și german de la Odessa în data de 22.10.1941 ora 17,35. Această clădire fusese a NKVD-ului din Odessa, având totul intact (covoare, mobilier, stilouri la birouri), doar că fusese în prealabil minată bine (serios). Disputa pe cădere se poartă cu SSI-ul românesc, care în final ocupă altă clădire. Eugen Cristescu, șeful SSI-ului obține informații despre minare de la un cetățean din Odessa, cetățean care informează despre minarea clădirii pe colonelul Pallius Ionescu. Informația este confirmată de o femeie de origine rusă, care informase în același sens cu o zi și jumătate înainte. S-a cerut germanilor o echipă pentru efectuarea de cercetări amănunțite, dar echipa de cercetare germană cu detectoare nu a găsit nimic relevant. Verificaseră și genști români. La cererea insistentă a SSI-ului, Mareșalul dispune schimbarea clădirii chiar în ziua exploziei. Se pare că explozibilul fusese camuflat într-o casă de bani ori la subsolul clădirii ori în structura de rezistență a clădirii. Dat fiind că SSI-ul primise ordin pentru ridicarea arhivelor NKVD (IKV) sau GPU se pare că acesta fusese motivul minării clădirii: distrugerea arhivelor. În plus, minarea pare a fi fost dublată (realizată de echipe duble sau chiar triple). Clădirea era atractivă căci avea dotările intacte și luxoase (cele necesare unui centru de comandă). Deci era explozibil și în structura de rezistență a clădirii. Au murit 103 persoane (doi civili, 15 germani, 86 români) din

cauza facilităților atractive ale clădirii.

Represaliile au fost decise de Hitler și Antonescu în comun: 450 de persoane de origine evreiască (localnici), 90 de fiecare regiment din Odessa. Ulterior, mai sunt omorâți 2-3000 de oameni (evrei bătrâni și copii) într-un colhoz, cu discuții aprinse între Pântea și generalul Macici, care a dat ordin Pretorului Odessei, colonel de jandarmi, care a executat ordinul de represiune contra evreilor și comuniștilor, noțiuni care se contopeau în epocă. Macici procedează astfel, căci oprise convoaiele de evrei dinspre Dalnik, asigurându-i că nu au de ce să se teamă. Alege răul mai mic în consecință (dar tot rău), de teama reacției Mareșalului. Interesant este și episodul când un general român cere glumeț să fie tratat cu șampanie, dar cei doi soldați se împiedică și sparg sticlele (succesiv), fapt pe care generalul Iacobici îl ia drept semn rău și se retrage precipitat (deși nu aflase de la Pântea informația că clădirea era minată și nici Pallius Ionescu nu informase oficial informația primită, încrezându-se în pionieri -geniștii de deminare- germani și români, care cu detectoarele lor nu sesizaseră nimic). Colonelul Ionescu-Mangu are înaintea de atentat o descărcare nervoasă, spunând că el presimte că va muri (ceea ce se și întâmplă). Și colonelul Mănescu plângea fără întrerupere din dimineața acelei zile până când se stinge și dânsul în explozie.

Doar că raportul SSI-ului ajunge după explozie la șeful statului. Raportul primarului Pântea ajunge la Mareșal prin intermediul prințesei Alexandrina Cantacuzino. Reacția inițială a Mareșalului e elocventă (<Dacă Pântea era militar activ aș fi dat ordin de a fi executat>, dar la pagina 117, după o discuție în rârită cu femeia care informase despre minare, Mareșalul se convinge că fusese dezinformat și ordonase pripit represalii nedrepte și dând morților onorul în parcul Șevcenko, s-a adresat plăcii de mormânt a generalului Glogojanu: <Ai luptat pentru Odessa ca un erou și ai murit ca un prost>. Generalul Glogojanu știa de la o rusoaică despre minarea clădirii, dar echipele de deminare nu găsiseră nimic –ori dezactivaseră doar ce fusese vizibil-).

Dar la plecarea trupelor rusești din Odessa fusese distrusă și centrala electrică, ori toate funcționau cu curent electric: morile, brutăriile, apa. Tuburile de apă fuseră distruse. Ele s-au reparat într-o lună jumătate. Uzina electrică e refăcută de Gherman Pântea chiar cu cei care o dezafectaseră, punându-se în funcțiune în scurt timp o mică centrală de 10.000 de kW. Dacă nu intervenea Pântea, probabil populația orașului ar fi suferit de foame. Evacuarea evreilor din Odessa este decisă la sfatul Comandantului militar al Odessei, care se temea de o debarcare rusă dinspre Crimeea.

Primarul 1941-1944 Gherman Pântea pledează pentru evreii caraimi vechi-testamentari. Ceea ce se admite în final. Se organizează două cantine pentru 10.000 de bătrâni și copii.

Însă generalul de jandarmi Vasiliu a trimis 10 troleibuze la Craiova (fieful său ?) și cca 10 sau 30 tramvaie în țară la Constanța, Galați, Brăila din Odessa. La plângerea lui Pânteș, mareșalul a venit personal la Odessa și i-a dat dreptate lui Pânteș, astfel că mizeriile militarilor încetează cumva. La doi ani de administrație românească se face un apel în ziarul Molva pacifist oarecum. Studenții îi spuneau "Naș Papașa". A fost editat în trei exemplare un album cu fotografii din Odessa din perioada administrației românești. Gherman Pânteș s-a înarmat cu recomandări de la mama mareșalului Tolbuhin, care era din Odessa și cu o scrisoare de la generalul Susaikov, ceea ce l-a ajutat. Tot Pânteș intervine pentru operarea surorii mareșalului Tolbuhin de către un medic specialist (operație foarte dificilă și riscantă, la care inițial chirurgia din Odessa nu se încumeta, de teamă de răzbunări), ceea ce de asemenea îl ajută ulterior pe Pânteș. Din volumul amintit, se deduce că românii au făcut să funcționeze orașul Odessa în ciuda sabotajelor la retragerea rușilor. Adică au făcut mai mult bine decât rău, iar administrația română a fost lăudată de localnici (s-a făcut comerț liber, s-au creat locuri de muncă, s-a oferit de muncă oamenilor, ceea ce sub sovietici era de neconceput: comerț liber, controlul prețurilor, etc.).

De asemenea, în calitate de consilier juridic al generalului Ciupercă, Pânteș se opune executării unor basarabeni pe motiv de vederi de stângă înscrise pe o listă ad-hoc (pagina 93), obținând revocarea ordinului de represiune. Militarii intervin la predarea zestrei orașului, predând-o germanilor, nu rușilor (care se apropiau). Tot o acțiune pripită.

După aceea ne-au scos și luat rușii și sufletul din noi, nu numai troleibuzele și tramvaiele înapoi. Până la urmă cine a fost vinovat de agresiune și atrocități ? Ciolovecii minau totul neomenește să nu se mai poată trăi, iar la refacerea (falsificarea) documentelor erau maeștrii (urmăreau corectitudinea lor politică și incorectitudinea altora). Iar cu partizanii și lunetiștii mare problemă. Administrația română a adus un iz de libertate nesperată unor ținuturi care suferiseră crunt de Holodomor (spre circa 4,8- 10 milioane de victime în Ucraina, mai probabil cca. 3,5 milioane persoane, dar au fost afectați și tătari crimeeni ori germanii de pe Volga ori alte ținuturi). Anii duri au fost 1932-1933. De febră tifoidă și tifos au murit în 1932 cca. 550 mii oameni, în 1933 cca. 1.010 mii oameni în URSS. E vorba de foametea când oamenii cădeau și mureau pe stradă de inaniție.

Scris pro-bono astăzi trei ianuarie douămii douăzeci și doi, toujours pro-bono bono și trimis asemenea la sighet-online.

Scris de Gheorghita N. Dobre și Valentin-Claudiu I. Dobre din surse scrise și internet